

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Frank Bold Society, z. s.**, (dříve Ekologický právní servis, o. s.), se sídlem v Brně, ul. Údolní č. p. 33, PSČ 602 00, IČ: 653 41 490, proti **žalovanému: Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem v Praze 1, Staroměstské náměstí č. p. 6, PSČ 110 15, **za účasti osob zúčastněných na řízení, a to: 1) ČEZ, a. s.**, se sídlem v Praze, ul. Duhová č. p. 1444/2, IČ: 452 74 649, zastoupené JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem AK Weil, Gotshal & Manges, s. r. o., se sídlem v Praze 1, Křížovnické nám. 193/2, PSČ 110 00, **2) Severočeské doly, a. s.**, se sídlem v Chomutově, ul. Boženy Němcové č. p. 5359, PSČ 430 01, **3) JAMPL-PSV, s. r. o.**, se sídlem v Kadani, ul. Na Podlesí č. p. 1638, PSČ 432 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 30. 11. 2011, č. j. 238/UPS/2011/25, JID: 217506/201/KUUK/Sv.,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení 1), tedy společnosti ČEZ, a. s., **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce pod původním názvem Ekologický právní servis, o. s., který změnil k 1. 1. 2014 na stávající název Frank Bold Society, z. s., se žalobou podanou prostřednictvím pošty dne 9. 2. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 30. 11. 2011, č. j. 238/UPS/2011/25, JID: 217506/201/KUUK/Sv., jímž bylo mj. zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, stavební

úřad, ze dne 23. 3. 2011, č. j. MUKK/64462/2010, kterým dle ust. § 79 a ust. § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a ust. § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl na základě žádosti společnosti ČEZ, a. s., se sídlem v Praze, ul. Duhová č. p. 1444/2, IČ: 452 74 649, o umístění stavby: „Komplexní obnova elektrárny Pruněřov II 3x250 MWe na pozemcích parc. č. 256/1, 256/20, 256/23, 256/26, 256/27, 256/28, 256/32, 256/33, 256/43, 256/48, 256/61, 256/63, 256/68, 256/73, 256/99, 256/109, 256/110, 256/120, 256/122, 256/124, 256/134, 256/135, 256/136, 256/141, 256/178, 256/179, 256/180, 256/193, 341/2, 341/3, 341/4, 341/5, 341/6, 341/10, 341/11, 341/33, 341/34, 341/43, 341/44, 342/25, 342/26, 355/2, 364/6, 371/2 a 373/2 v k. ú. Pruněřov (dále jen „KO EPR II“). Současně se žalobce domáhal i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a také, aby žalované straně byla uložena povinnost nahradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon, kdy touto novelizací došlo k přechodu příslušnosti k vydávání územního rozhodnutí mj. u staveb výroby elektřiny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW ze stavebních úřadů na Ministerstvo pro místní rozvoj. S ohledem na tuto skutečnost a skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí se týká umístění stavby KO EPR II, která jakožto výroba elektřiny má mít celkový instalovaný elektrický výkon 850 MW, ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 13 odst. 2 stavebního zákona se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje bez dalšího stalo žalovaným Ministerstvo pro místní rozvoj, když z přechodných ustanovení zákona č. 350/2012 ve vztahu ke stavebnímu zákonu nelze dovodit jiný závěr.

Žalobce v obsáhlé žalobě předně uvedl, že svoji aktivní legitimaci opírá o ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., když tvrdí, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů a jejich postupy byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

V návaznosti na to žalobce namítl nezákonnost procesu vedoucího k vydání stanoviska k posouzení vlivů na provedení záměru na životní prostředí (dále jen „proces EIA“). Dne 23. 8. 2008 totiž podal své vyjádření k oznámení záměru, následně dne 13. 2. 2009 vypracoval vyjádření k dokumentaci, dále dne 3. 12. 2009 se účastnil veřejného projednání záměru a dne 4. 12. 2009 podal vyjádření k doplnění dokumentace a k posudku. Dne 29. 4. 2010 vydalo Ministerstvo životního prostředí pod č. j. 106610/ENV/09 stanovisko k posouzení vlivů na provedení záměru na životní prostředí (dále jen „stanovisko EIA“), v němž je obsaženo sice vypořádání námitek žalobce, ovšem toto není možno považovat za dostatečné, jelikož řada zásadních námitek žalobce řádně vypořádána nebyla či byla vypořádána věcně nesprávně. Navíc proces EIA trpěl také řadou procesních pochybení. Vzhledem k tomu žalobce namítal vady procesu EIA i stanoviska EIA i v dotčeném navazujícím správním řízení týkajícím se žádosti o vydání územního povolení pro záměr KO EPR II, a to zejména v námitkách ze dne 3. 10. 2010. Ovšem ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedošlo k řádnému vypořádání námitek žalobce týkajících se vad procesu EIA. Správní orgán I. stupně zamítnutí námitek odůvodňoval zejména tím, že stanovisko EIA je odborným podkladem pro vydání územního rozhodnutí a správnímu orgánu I. stupně nepřísluší jakýmkoliv způsobem zákonnost uzavřeného procesu přezkoumávat. Přesto správní orgán I. stupně požádal

Ministerstvo životního prostředí o vyjádření k některým námitkám žalobce a následné vyjádření ministerstva potvrzující zákonnost procesu EIA použil jako další argument pro zamítnutí námitek žalobce. Tuto skutečnost pak žalobce namítl v odvolacím řízení, avšak původní žalovaný se s námitkami v tomto směru vypořádává zejména tím, že není příslušný k přezkumu zákonnosti již skončeného procesu EIA a v něm vydaného stanoviska EIA. Dále původní žalovaný konstatoval, že neshledal ve vypořádání námitek žádné nedostatky, považuje jej za věcně správné, komplexní a v souladu se zákonem a odkázal na prvostupňové rozhodnutí.

Jelikož žalobce nemohl napadnout samostatné stanovisko EIA a ke zhojení procesu EIA a stanoviska EIA nedošlo ve správním řízení, tak žalobce namítá vady procesu EIA a stanoviska EIA v předmětném soudním řízení.

Předně žalobce namítl, že žalovaná strana se nedostatečně vypořádala s jeho námitkami k procesu EIA, což je v rozporu s ust. § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o EIA“), když správní orgán I. stupně i původní žalovaný byli povinni se řádně zabývat námitkami žalobce k procesu EIA i stanovisku EIA, aktivně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v případě zjištění vad je v rámci správního řízení odstranit.

Dále žalobce namítl, že v daném případě došlo k porušení ust. § 6 odst. 4 a ust. § 8 odst. 1 zákona o EIA, když dokumentace EIA neobsahuje odpovídající nástin studovaných variant a dostatečné odůvodnění volby předložené varianty s ohledem na vliv na životní prostředí. Přes absenci dostatečného nástinu studovaných variant a odůvodnění volby předložené varianty s ohledem na vliv na životní prostředí však bylo oznámení o záměru zveřejněno na úřední desce původního žalovaného dne 30. 6. 2008. Dne 30. 7. 2008 přitom Ministerstvo životního prostředí v závěru zjišťovacího řízení uvedlo, že předložené oznámení nelze ve vazbě na ust. § 7 odst. 4 zákona o EIA považovat za dokumentaci a stanovilo požadavky na dopracování dokumentace a stanovilo, že „...v dokumentaci EIA je třeba navrhnout a zohlednit alternativy realizace tří tepelných bloků s vyšší účinností než v současnosti navržených 38%, navrhnout tedy technologii, jež by plně zohledňovala účinnosti uvedené v referenčních dokumentech o nejlepších dostupných technikách – v tzv. referenčních dokumentech BREF a dosahovala by účinnosti stanovené pro granulární kotle (tj. 42-45%), a to u důvodu zajištění zvyšování energetické efektivity v souladu s cílem Státní energetické koncepce“. Přes tento požadavek ovšem nedošlo k nápravě ani v dokumentaci EIA, díky čemuž Ministerstvo životního prostředí následně vrátilo dokumentaci ve smyslu ust. § 8 odst. 2 zákona o EIA, nicméně ani v doplnění dokumentace EIA ke splnění zákonného požadavku plynoucího i ze závěru zjišťovacího řízení nedošlo a navzdory tomu Ministerstvo životního prostředí následně použilo postup dle ust. § 8 odst. 6 zákona o EIA. V rozeslaném doplnění dokumentace tak již bylo konstatováno zpracování jediné varianty záměru KO EPR II. Ve stanovisku EIA je pak uvedeno, že oznamovatel měl povinnost uvést nástin variant záměru a stěžejní důvody pro jeho volbu vzhledem k vlivu na životní prostředí, což bylo v daném případě splněno v dokumentaci EIA v bodě E, což žalobce považuje za neadekvátní závěr Ministerstva životního prostředí. Postup Ministerstva životního prostředí tak naprosto popírá smysl ust. § 6 odst. 4 zákona o EIA, když v celém procesu EIA nebylo vůbec doloženo, že oznamovatel nějaké varianty záměru zvažoval a zda pouze nehledě na jakékoliv environmentální aspekty neprosazoval svůj podnikatelský záměr. Toto nesplnění povinnosti ze strany oznamovatele záměru mělo být důvodem pro postup dle

ust. § 8 odst. 1 zákona o EIA ze strany Ministerstva životního prostředí, což neučinilo a namísto toho vydalo souhlasné stanovisko. Postup ministerstva je dle žalobce naprostým popřením smyslu celého zákona o EIA a také je v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a také v rozporu se zásadou legality, zásadou zneužití správního uvážení, zásadou souladu s veřejným zájmem a se zásadou legitimního očekávání.

Dle žalobce posudek v procesu EIA k záměru KO EPR II obsahuje celou řadu závažných pochybení, kdy především posudek v rozporu s názorem Ministerstva životního prostředí a se závěrem zjišťovacího řízení vycházel z toho, že v případě záměru KO EPR II se nejedná o nové zařízení, nýbrž o rekonstrukci, což zásadně ovlivňuje parametry celého záměru, a to zejména pokud se jedná o otázku energetické účinnosti spalování, otázku spotřeby uhlí a otázku hodnoty všech emisí znečišťujících látek, které by měla daná elektrárna vypouštět po dalších cca 25 let své životnosti. Tyto skutečnosti tak zcela zpochybňují vypovídací hodnotu posudku a Ministerstvo životního prostředí se o jeho závěry o pojetí KO EPR II jako rekonstrukce nemělo vůbec opírat.

Vedle toho žalobce namítl nedodržení lhůty pro vydání stanoviska EIA, když v případě procesu EIA k záměru KO EPR II uplynula lhůta pro vyjádření k posudku dne 4. 12. 2009 a lhůta pro vydání stanoviska EIA Ministerstvem životního prostředí dne 3. 1. 2010, avšak stanovisko EIA bylo dotýčným ministerstvem vydáno až takřka 4 měsíce po uplynutí zákonné lhůty dne 29. 4. 2010.

Další vadu žalobce spatřuje v tom, že stanovisko EIA vychází z podkladu vypracovaného po uplynutí lhůty k vydání stanoviska, kdy tímto podkladem je studie společnosti Det Norske Veritas (dále jen „studie DNV“), jež byla dokončena až dne 17. 3. 2010, a bez vyjádření veřejnosti, jelikož veřejné projednání záměru KO EPR II proběhlo dne 3. 12. 2009 (*pozn. soudu – žalobce nesprávně uvádí 3. 12. 2010*), zatímco studie DNV byla zadána a vypracována až poté. Studie DNV tak nebyla předložena veřejnosti k vyjádření, ačkoliv se jednalo o zcela zásadní podklad pro stanovisko EIA. Postup Ministerstva životního prostředí tak byl zcela nezákonný a zcela popírající principy a smysl procesu EIA, jímž je mj. právě účast veřejnosti na celém procesu, což je v rozporu se zásadou legality, zásadou zneužití správního uvážení, zásadou souladu s veřejným zájmem a zásadou legitimního očekávání. Navíc studie DNV byla vyhotovena a předložena v anglickém jazyce bez překladu do českého jazyka. V rámci procesu EIA byl současně až s vydáním stanoviska EIA pořízen toliko jednostránkový v češtině vyhotovený stručný souhrn závěrů studie DNV, což žalobce nepovažuje za dostatečné, neboť studie DNV má 119 stran.

Dále žalobce namítl, že záměr KO EPR II nesplňuje kritéria nejlepších dostupných technik, když pro nová velká spalovací zařízení využívající hnědé uhlí, kam Ministerstvo životního prostředí záměr KO EPR II správně zařadilo, je podle referenčních dokumentů BREF stanovena jako nejlepší dostupná technika čistá účinnost 42-45%, kterou však předmětný záměr KO EPR II jednoznačně nesplňuje, když ze zvolené metodiky měření účinnosti vyplývá, že čistá účinnost je 39,06% (tzv. metodikou „EGP“) eventuálně 40% (tzv. metodikou „EU“). Souhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí tak v daném směru nezákonně vybočuje z mezí správního uvážení a porušuje zejména zásadu legality a zásadu souladu s veřejným zájmem.

Dále je žalobce přesvědčen, že v rámci procesu EIA nebyly kumulativní vlivy jiných záměrů dostatečně zohledněny ve výsledných požadavcích Ministerstva životního prostředí na nový zdroj.

Také je žalobce přesvědčen, že došlo k nesprávnému vyhodnocení vlivů na lokality Natura 2000, když ve svých vyjádřeních namítal, že jsou opět ignorovány či bagatelizovány kumulativní vlivy jiných záměrů. V rámci hodnocení podle ust. § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nebylo provedeno důkladné vyhodnocení současné zátěže přírodních stanovišť a biotopů druhů.

Dle žalobce v daném případě došlo i k nesprávnému vyhodnocení přeshraničních vlivů. Záměr KO EPR II se zahrnutím všech relevantních kumulativních vlivů souvisejících záměrů má dle žalobce prokazatelné přeshraniční vlivy, když nulových přeshraničních vlivů by bylo možné dosáhnout pouze za hypotetické situace odstavení elektrárny Prunéřov a nahrazení celého výkonu zdrojem s nulovými emisemi do ovzduší. Proto je závěr Ministerstva životního prostředí o tom, že záměr KO EPR II nemůže nepříznivě ovlivnit životní prostředí a obyvatelstvo mimo území České republiky uvedený v jeho stanovisku věcně nesprávný a chybějící vyhodnocení přeshraničních vlivů je závažnou vadou procesu EIA.

Dále žalobce namítl, že v rámci celého procesu EIA nedošlo k prověření a vyčíslení zásob uhlí v lokalitě dolu Nástup – Tušimice, která by měla být jediným zdrojem hnědého uhlí pro záměr KO EPR II. V důsledku toho ani nebylo zjištěno, že podle dostupných zdrojů dojde hnědé uhlí v dolu Nástup – Tušimice nejpозději v roce 2030, zatímco provoz KO EPR II je dimenzován až do roku 2040-2045. Jakákoliv varianta řešení nedostatku uhlí z dolu Nástup – Tušimice tak bude mít zásadní dopady na životní prostředí, které nebyly vůbec posouzeny, což je závažná vada v procesu EIA.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v daném případě nedošlo ani ke splnění požadavků podle směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 23. 4. 2009, č. 2009/31/ES, o geologickém ukládání oxidu uhličitého (dále jen „směrnice CCS“), což namítal po celé správní řízení. Tato směrnice zavedla pro členské státy novou povinnost, aby zajistily, že posouzení podmínek pro použití směrnice CCS bude prováděno pro všechna nová spalovací zařízení nad 300 MW. Podle novelizovaného čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES se taková povinnost vztahuje na ta spalovací zařízení, pro která bylo původní stavební povolení, nebo pokud stavební řízení neproběhlo, tak pro která původní povolení k provozu bylo uděleno po vstupu směrnice CCS v platnost, tj. po 25. 6. 2009. Dle směrnice CCS jsou přitom členské státy povinny zajistit, aby provozovatelé posoudili, zda jsou dostupná úložiště CO₂, zda je technicky a ekonomicky proveditelná stavba přepravního zařízení, zda je technicky a ekonomicky proveditelné dodatečné vybavení zařízením pro zachytávání CO₂. K tomu žalobce doplnil, že takové hodnocení je nutné provést dříve, než dojde k udělení územního rozhodnutí a stavebního povolení, a to v procesu EIA či dokonce ve fázi předcházející EIA na záměr spalovacího zařízení. Stanovisko EIA na záměr KO EPR II tak zakládá rozpor s evropským právem, když nebylo pro tento záměr provedeno ani vyžadováno hodnocení podle směrnice CCS. Z právé uvedeného pak žalobce dovozuje nemožnost umístění záměru KO EPR II s ohledem na nesplnění požadavků směrnice CCS, když umístění zařízení pro zachycování a stlačování CO₂ může významně ovlivnit parametry celého záměru, a to nikoliv pouze z hlediska jeho dopadů na životní prostředí a veřejné zdraví, neboť by zde mohly být

umístěny přepravní zařízení, dále by také instalace vybavení zařízení pro zachytávání CO₂ mohla znamenat změnu umístění a výšky komínů a v důsledku toho i jiné rozptylové podmínky a emise do ovzduší.

Žalobce má taktéž za to, že v daném případě došlo k neprůkaznému stanovení emisních parametrů záměru KO EPR II, přičemž vzhledem ke kumulativním vlivům jiných záměrů a vysoké zátěži životního prostředí je nezbytné trvat na dosažitelných emisních parametrech, které jsou dosažitelné pomocí nejlepších dostupných technik. V rámci dokumentace EIA však nebylo dostatečně zdůvodněno, proč jsou navrhovány emisní parametry na horním okraji doporučených hodnot nejlepších dostupných technik, když se nelze spokojit s vysvětlením, že předem vybraní dodavatelé zařízení nejsou schopni lepší parametry garantovat a rovněž nelze samostatně argumentovat kvalitou paliva.

Dále žalobce namítl, že shledává nezákonnou podmínku č. 1 stanoviska EIA ohledně kompenzačního opatření k úspoře emisí CO₂, která zní, že „Investor navrhne a předloží Ministerstvu životního prostředí soubor opatření k úspoře 205 082 tun CO₂/rok do tří měsíců od vydání tohoto stanoviska (dle závěrů studie DNV).“, dále že „Schválení tohoto souboru opatření Ministerstvem životního prostředí je zásadní podmínkou souhlasného stanoviska a rovněž podmínkou a podkladem pro vydání integrovaného povolení.“ K tomu žalobce podotkl, že investor - ČEZ, a. s., zaslal Ministerstvu životního prostředí návrh souboru opatření ze dne 28. 7. 2010 a poté jej doplnil dne 14. 9. 2010, přičemž Ministerstvo životního prostředí posléze návrh opatření schválilo. Dle žalobce byl postup Ministerstva životního prostředí v rozporu s ust. § 14 odst. 3 a ust. § 15 odst. 3 zákona o EIA, dle nichž správní orgán se může odchýlit od použití nejlepších dostupných technik jen tehdy, pokud je to jednoznačně odůvodněno technickými charakteristikami zařízení, umístěním zařízení či místními podmínkami. Jinak je nezbytné nejlepší dostupné techniky aplikovat, a to i v případě, kdy by k dosažení standardu životního prostředí postačovaly mírnější parametry záměru. Nicméně dle žalobce ze stanoviska EIA plyne, že důvod, proč nejsou aplikovány nejlepší dostupné techniky, neplyne z taxativního zákonného výčtu, nýbrž z toho, že oznamovatel záměru odmítl předložit variantu záměru odpovídající nejlepším dostupným technikám. Vzhledem k tomu varianta nejlepších dostupných technik ani nebyla posouzena v rámci procesu EIA, byť to bylo požadováno v závěru zjišťovacího řízení. Místo, aby nepředloženi varianty záměru odpovídající nejlepším dostupným technikám, vyhodnotilo Ministerstvo životního prostředí jako důvod k nesouhlasnému stanovisku EIA k navrhované variantě nerespektující nejlepší dostupné techniky, tak se Ministerstvo životního prostředí rozhodlo aktivně řešit nesplnění povinnosti oznamovatele záměru bezprecedentním stanovením podmínky kompenzačních opatření, jejichž dopady by měly vést k obdobným výsledkům jako aplikace nejlepších dostupných technik na záměr KO EPR II, aniž by tento postup byl opodstatněn technickými charakteristikami zařízení, umístěním zařízení či místními podmínkami, což představuje závažný excés z mezí správního uvážení, zásady legality, zákazu zneužití správního uvážení a zásadě souladu s veřejným zájmem. Ministerstvo životního prostředí mělo podmínku ohledně kompenzačního opatření k úspoře emisí CO₂ nezahrnout do integrovaného povolení a trvat na důsledné aplikaci nejlepších dostupných technik.

Žalobce rovněž namítl vady v nezahrnutí všech podmínek stanoviska EIA do rozhodnutí o umístění stavby, když správní orgán I. stupně do svého rozhodnutí zahrnul jen podmínky č. 6 až 36 stanoviska EIA a nikoliv i podmínky č. 1 až 5 stanoviska EIA, třebaže ty jsou stěžejní pro povolení celého záměru. Svůj postup, který žalobce shledává v rozporu

s ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA, správní orgán I. stupně přitom dostatečně neodůvodnil a žalovaný pak pochybil, pokud jeho postup v odvolacím řízení nenapravil.

Dle žalobce v územním řízení nebylo věrohodně prokázáno garantování dosažení čisté tepelné účinnosti 40% záměru KO EPR II.

Žalobce taktéž považuje za nedostatečné prosté konstatování společnosti ČEZ, a. s., o tom, že záměr KO EPR II bude využívat uhlí v rámci aktuálních ekologických limitů těžby po celou dobu životnosti elektrárny Prunéřov z dolu Nástup – Tušimice. Z materiálů Ing. Ježkové ze Střediska pro efektivní využívání energie přitom plyne nedostatek uhlí pro celou plánovanou životnost KO EPR II a také, že výhřevnost hnědého uhlí z dolu Nástup – Tušimice bude s postupem času klesat a bude nižší, než jsou garantované průměrné vlastnosti spalovaného uhlí uváděné v dokumentaci k integrovanému povolení (tj. 9,75 MJ/kg), což povede k vyšší spotřebě uhlí a vyšších měrných emisí všech znečišťujících látek atd. Proto dle žalobce nejsou splněny základní podmínky pro realizaci záměru KO EPR II, jelikož nemůže být splněna podmínka č. 5 stanoviska EIA resp. také podmínka č. 36, když předložené stanovisko do předmětného řízení společnosti Severočeské doly, a. s., je nutno pokládat za nedostatečné a nesprávné. Dostatek uhlí garantované kvality v rámci stanovených ekologických limitů těžby hnědého uhlí je základním právním a socio-ekonomickým předpokladem záměru KO EPR II. Nezjištění skutečného stavu věci přes jednoznačné důkazy předložené žalobcem je závažným pochybením původního žalovaného.

Dále žalobce uvedl, že Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství ve svém stanovisku ze dne 29. 6. 2010 konstatoval, že v dotčeném území se nevyskytují žádné zájmy ochrany přírody definované zákonem o ochraně přírody a krajiny, ovšem toto tvrzení není podpořeno žádným důkazem v podobě např. aktuálního zoologického průzkumu provedeného ve vegetačním období, a proto jej žalobce nepovažuje za dostatečný podklad k vydání územního rozhodnutí, jelikož vychází jen z rešersí publikovaných údajů.

Vedle toho žalobce uvedl, že Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, vydal dne 19. 7. 2010 závazné stanovisko dle ust. § 17 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), kdy podkladem pro jeho vydání byl odborný posudek a také rozptylová studie. Tento odborný posudek a ani rozptylová studie však nejsou součástí správního spisu, a proto závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší je nepřezkoumatelné.

Žalobce rovněž namítl absenci závazného stanoviska k zásahu do krajinného rázu, neboť v rámci záměru KO EPR II má být 49 stávajících objektů elektrárny Prunéřov II rekonstruováno či demolováno a nově postaveno má být 31 dalších stavebních objektů. Součástí podkladů pro rozhodnutí ovšem nebylo závazné stanovisko podle ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, což je v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Navíc k chybějícímu závaznému stanovisku žalobce nedostal právo se před vydáním územního rozhodnutí vyjádřit ve smyslu ust. § 36 správního řádu. Na podporu důvodnosti své námitky pak žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 – 48.

Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na jeho námitky uplatněné v územním řízení byl dán důvod pro přerušení řízení ve smyslu ust. § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu ohledně předběžné otázky, zda je či není záměr KO EPR II v souladu s požadavky nejlepších dostupných technik. Správní orgán I. stupně požadavek na přerušení

řízení zamítl a původní žalovaný tento postup potvrdil, přestože v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již bylo vydáno prvostupňové integrované stavební povolení pro KO EPR II i rozhodnutí druhostupňové. Otázka souladu záměru s nejlepšími dostupnými technikami přitom může mít přímé dopady na podobu záměru KO EPR II, jelikož varianta nejlepších dostupných technik je naplněna toliko při aplikaci jednoho nadkritického bloku.

Původní žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K námitkám žalobce ohledně nedostatků v procesu vedoucího k vydání stanoviska EIA a nedostatků tohoto samotného stanoviska EIA vydaného podle ust. § 10 zákona o EIA uvedl, že trvá na svém názoru vyjádřeném na str. 8-9 žalobou napadeného rozhodnutí a tedy necítí se být příslušný k přezkumu zákonnosti napadeného stanoviska EIA, natož pak k přezkoumání procesu, který vydání tohoto stanoviska předcházel. Správní orgán I. stupně byl dle zákona o EIA povinen pouze zapracovat podmínky ze stanoviska EIA do svého rozhodnutí, případně odůvodnit, proč tak neučinil, přičemž splnění této povinnosti původní žalovaný ověřil v odvolacím řízení. K tomu původní žalovaný doplnil, že stavební úřad není kompetentní posuzovat zákonnost jednotlivých podkladů stanoviska EIA a procesních postupů příslušných úřadů. Pokud by tak stavební úřad a jemu nadřízený orgán učinil, uplatňoval by de facto dozorčí pravomoc vůči jemu nepodřízeným orgánům veřejné správy.

Dále původní žalovaný vyjádřil nesouhlas s tím, že by odůvodnění správního orgánu I. stupně i žalobou napadeného rozhodnutí bylo v části týkající se zamítnutí námitek žalobce k procesu EIA nepřezkoumatelné. Trvá na tom, že správní orgány obou stupňů se těmito námitkami řádně zabývaly a v rámci principu dobré správy pak původní žalovaný požádal dotčený orgán o součinnost. Výsledkem toho bylo vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 1. 2011 a dále pak jeho vyjádření ze dne 25. 7. 2011. Z těchto dokumentů přitom vyplývá, že Ministerstvo životního prostředí se jakožto příslušný orgán námitkami žalobce věcně zabývalo a vyhodnotilo je jako nedůvodné.

Původní žalovaný nesouhlasí rovněž s námitkami žalobce ohledně nesprávného zahrnutí podmínek stanoviska EIA do rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Dikce ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA totiž výslovně předpokládá, že do správního rozhodnutí, pro které je stanovisko EIA jedním z odborných podkladů, nemusí být správním úřadem zahrnuty veškeré podmínky týkající se ochrany životního prostředí, které předmětné stanovisko obsahuje. Předpokladem je ovšem řádné odůvodnění tohoto postupu. Pokud tedy správní orgán I. stupně provedl rozbor jednotlivých podmínek stanoviska EIA a přesně identifikoval ty, které je povinen zahrnout do podmínek pro umístění stavby a které nikoliv, a následně tento svůj postup řádně zdůvodnil, což učinil na str. 23-24 svého rozhodnutí, nelze jeho postup označit za nezákonný.

Za zcela irelevantní námitku pak původní žalovaný považuje námitku, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až poté, kdy bylo známo, že podmínky stanoviska EIA nebudou řádně začleněny ani v rámci integrovaného povolení. K tomu uvedl, že integrované povolení je samostatným správním rozhodnutím vydávaným v integrovaném řízení, jehož předmět je odlišný od předmětu územního řízení, a proto nelze směšovat samostatně vedené řízení o jeho vydání s územním řízením vedeným podle stavebního zákona.

Původní žalovaný rovněž jako nedůvodné hodnotí námitku žalobce ohledně údajného procesního pochybení spočívajícího v nepřerušení řízení do okamžiku vyřešení předběžné

otázky a také námitky ohledně odborných podkladů pro vydání rozhodnutí v podobě stanovisek orgánu ochrany přírody a orgánu ochrany ovzduší a také ohledně absence závazného stanoviska k zásahu do krajinného rázu. S těmito námitkami se původní žalovaný náležitě vypořádal již v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 14-16, přičemž je vyhodnotil jako nedůvodné.

Původní žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by správní orgán I. stupně pochybil, pokud vydal územní rozhodnutí, aniž by pro předmětný záměr proběhlo posouzení dle směrnice CCS. S touto námitkou se původní žalovaný vypořádal již v žalobou napadeném rozhodnutí a na svých závěrech si trvá. V době rozhodování správních orgánů obou stupňů neexistovalo žádné přímo aplikovatelné právní ustanovení, které by zakotvovalo povinnost provést posouzení předmětného záměru ve smyslu čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU, o průmyslových emisích, což byl původně čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES vložený do čl. 33 směrnice CCS. Dle původního žalovaného směrnice CCS ani čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU nenaplňují základní podmínky bezprostřední aplikovatelnosti, jelikož předmětná ustanovení nevykazují dostatečnou přesnost a bezpodmínečnost. Uvedeného si je přitom vědom žalobce, když uvádí, že směrnice CCS neupřesňuje, v jakém stádiu je předmětné posouzení třeba provést. Směrnice CCS, jejíž obsah se žalobce dovolává, dle původního žalovaného zavazuje výlučně členské státy a je proto třeba ponechat na nich, aby předmětnou problematiku transponovaly do národních právních řádů. Rozhodně tedy nelze čl. 33 směrnice CCS přiznat bezprostřední aplikovatelnost, a to ani za situace, kdy lhůta pro transpozici směrnice do národních právních řádů již uplynula.

V daném případě uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení investor předmětné stavby, a to společnost ČEZ, a. s., která v podání ze dne 4. 5. 2012 důrazně namítla, že žaloba byla podána opožděně, a proto by měla být soudem odmítnuta dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tento závěr dovozuje z toho, že v daném případě byla dána toliko jednoměsíční lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 2 odst. 5 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o urychlení infrastruktury“). V daném případě tak lhůta končila dne 20. 1. 2012, avšak žalobce předmětnou žalobu podal až dne 9. 2. 2012. Dále společnost ČEZ, a. s., namítla, že žalobci náleží pouze žalobní legitimace dle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. z důvodu tvrzeného zkrácení jeho procesních práv a nikoliv hmotných práv. Následně společnost ČEZ, a. s., velice detailně předestřela své přesvědčení o tom, že předmětná žaloba je nedůvodná z pohledu všech uplatněných námitek, a proto by měla být v plném rozsahu zamítnuta. V následných podáních ze dne 29. 10. 2012 a ze dne 19. 9. 2014 společnost ČEZ, a. s., z pozice osoby zúčastněné na řízení opětovně důrazně navrhovala, aby soud žalobu pro opožděnost odmítl s poukazem na zmeškání jednoměsíční lhůty k podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury. V těchto podáních pro případ neodmítnutí žaloby soudem pro její opožděnost pak setrvala na požadavku zamítnout žalobu v plném rozsahu pro její nedůvodnost.

V daném případě uplatnily práva osoby zúčastněné na řízení i další subjekty, a to jednak Severočeské doly, a. s., a jednak JAMPL-PSV, s. r. o., aniž by se k věci jakkoliv vyjádřily a aniž by se účastnily ústních jednání před soudem.

V následně učiněné obsáhlé replice k vyjádření žalovaného k žalobě a k vyjádření společnosti ČEZ, a. s., žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních, která ve stručnosti předestřel se zaměřením na nezákonnost procesu EIA. K věci dodal, že předmětnou žalobu

podal včas, když zkrácení lhůt k podání žaloby na polovinu ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o urychlení infrastruktury je možné pouze v případě, že je řízení skutečně vedeno na základě tohoto zákona, což se v případě řízení o vydání integrovaného povolení nestalo, naopak prvostupňové rozhodnutí i žalobou napadené rozhodnutí hovoří výslovně pouze o správním řádu a také o zákoně č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci před znečištěním“). Dále k věci žalobce dodal, že mu v dané věci ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. jednoznačně svědčí ochrana nejen procesních práv, nýbrž i práv hmotných, přičemž mj. poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, a také na nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 10. 2014 pověřená pracovnice žalobce setrvala na všech žalobních námitkách a zdůraznila, že žaloba byla podána včas a také, že žalobci v předmětném řízení svědčí ochrana nejen procesních práv, nýbrž i práv hmotných. Dále zdůraznila, že žalobce se od prvopočátku aktivně účastnil daného územního řízení i předcházejícího řízení ohledně EIA. Přes řadu jím uplatněných námitek však stavební úřad vydal souhlasné územní rozhodnutí. Vedle toho zdůraznila, že v daném případě povolení procesy ohledně záměru KO EPR II proběhly nestandardně, přičemž ze strany stavebního úřadu byla nestandardně vyvíjena nadměrná aktivita ve prospěch investora, tedy společnosti ČEZ, a. s. Rovněž setrvala na tom, že v daném případě neproběhlo řádné vyhodnocení záměrů na vliv na životní prostředí, přičemž předmětný záměr neodpovídá tzv. nejlepším dostupným technikám. Navíc ze strany investora nebyla předložena varianta nejlepších dostupných technik, a přesto Ministerstvo životního prostředí vydalo v dané věci souhlasné stanovisko k záměru, kdy požadavek na doplnění variant nejlepších dostupných technik v rámci procesu EIA nepřipustně nahradilo toliko stanovením kompenzačních opatření k úspoře emisí CO₂. Dále uvedla, že rozhodnutí stavebního úřadu v tomto směru a i v jiných aspektech, jak bylo uvedeno v žalobě, není řádně zdůvodněno. Původní žalovaný přitom tyto žalobcem vytýkané vady v rámci odvolacího řízení neodstranil a navíc chybně argumentoval, že není povolán k tomu, aby přezkoumával zákonnost procesu EIA i stanovisko EIA. Dále uvedla, že společnost ČEZ, a. s., v daném případě směšuje dvě věci, a to povinnost předložit varianty záměru a předložit toliko nástin variantního řešení. V daném případě společnost ČEZ, a. s., sice předložila nástin variant řešení, ovšem toto žalobce považuje za nedostatečné. Žalobce proto trvá na tom, že varianta nejlepších dostupných technik nebyla investorem předložena a nebyla náležitě zhodnocena. V závěrečném vystoupení při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 12. 2014 pověřený pracovník žalobce uvedl, že v předmětné věci předložil konzistentní argumenty, ze kterých vyplývá opodstatněnost předmětné žaloby. Trval na tom, že stanovisko EIA trpí zásadními vadami, a to především v podobě nepředložení variantního řešení záměru KO EPR II. Tato skutečnost byla namítána jak v procesu EIA, tak i v územním řízení, ovšem žalovaná strana se s těmito námitkami neztotožnila. Další vady spatřoval zejména ohledně studie DNV, která byla předložena po lhůtě a bez možnosti účasti veřejnosti a také ohledně toho, že společnosti ČEZ, a. s., bylo uloženo pouze kompenzační opatření k úspoře emisí CO₂. Vedle toho pochybení představuje i zvýšená aktivita ze strany správních orgánů ve prospěch společnosti ČEZ, a. s., přičemž původní žalovaný vydal souhlasné stanovisko EIA až po bezprecedentním nátlaku tehdejšího předsedy vlády Jana Fišera a tripartity. Dále trval na tom, že předmětný záměr není v souladu s veřejným zájmem, když není v souladu s nejlepšími dostupnými technikami.

Pověřený pracovník žalovaného při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 10. 2014 nadále požadoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když správní orgány obou stupňů se s danou věcí řádně zabývaly, svá rozhodnutí náležitě a pečlivě zdůvodnily, přičemž zejména tak učinil původní žalovaný. Dále uvedl, že stavební úřad nebyl v dané věci příslušný k přezkumu procesu EIA i stanoviska EIA, když toliko byl povinen zpracovat podmínky EIA do svého rozhodnutí. Pokud některou podmínku nezpracoval do svého rozhodnutí, což bylo jeho oprávnění, tak s touto skutečností byl povinen se v rozhodnutí náležitě vypořádat. Toto stavební úřad učinil a původní žalovaný pak byl rovněž toliko povinen zohlednit to, zda tak stavební úřad učinil. Vedle toho zdůraznil, že původní žalovaný ve věci ještě nadstandardně žádal dotčené orgány o poskytnutí jejich stanovisek k dotyčnému záměru, přičemž na základě jejich stanovisek pak ve věci rozhodl. Dále pověřený pracovník žalovaného nově uvedl, že se ztotožňuje s názorem osoby zúčastněné na řízení 1), tedy společnosti ČEZ, a. s., ohledně toho, že předmětná žaloba byla podána opožděně. V závěrečném vystoupení při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 12. 2014 pověřená pracovnice žalovaného v závěrečném vystoupení navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, přičemž vyjádřila přesvědčení, že správní orgány zjišťovaly skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Vedle toho se správní orgány řádně vypořádaly se všemi námitkami žalobce a svá rozhodnutí náležitě a přezkoumatelně zdůvodnily.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 10. 2014 právní zástupce osoby zúčastněné na řízení 1), tedy společnosti ČEZ, a. s., setrval na požadavku odmítnutí žaloby soudem pro její opožděnost a také na názoru, že žalobce má aktivní legitimaci dle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. a že mu svědčí toliko ochrana jeho procesních práv a nikoliv práv hmotných. K věci doplnil, že žalobcova argumentace tzv. nejlepšími dostupnými technikami není záležitostí územního řízení, nýbrž je věcí integrovaného povolení, respektive jeho změny. Dále uvedl, že správní orgán není oprávněn žadateli předepisovat volbu konkrétní technologie. Vedle toho podotkl, že studie DNV jen potvrdila předchozí zjištěné poznatky. Tato studie byla žalobci známa a byla zohledněna v rámci vydaných rozhodnutí. Tato studie byla zpracována do stanoviska EIA, přičemž její vypracování nemůže představovat nezákonnost. Dále vyjádřil přesvědčení, že žalobce dezinterpretuje zákon o EIA, když správní orgán nebyl oprávněn, popřípadě povinen, požadovat předložení jiných variant záměru. Veškeré námitky žalobce byly správními orgány obou stupňů řádně vypořádány v jejich rozhodnutí. Dále podotkl, že žalobce nezpochybňuje porušení svých procesních práv, nýbrž jen vyhodnocení svých námitek, což ovšem nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Vedle toho trval na tom, že stavební úřad se zabýval všemi jednotlivými podmínkami stanoviska EIA, kdy některé z nich převzal, pokud nespádaly do oblasti integrované prevence. Dle jeho přesvědčení není pro daný případ rozhodné, zda byl správní orgán oprávněn přezkoumat proces EIA i stanovisko EIA, když podstatné je to, že závěry z EIA zapracoval do svých rozhodnutí a současně se vypořádal se všemi připomínkami žalobce. Dále vyjádřil přesvědčení, že žalobcovo tvrzení o nadstandardním přístupu ve vztahu ke společnosti ČEZ, a. s., nemá žádnou oporu ve správním spise. Na podporu svých závěrů o nedůvodnosti žaloby pak zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 40/2012, který pojednává o tom, že referenční dokumenty BREF nejsou v těchto věcech závazné. Dále zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 89/2012, který pojednává o tom, že správní orgán není povinen si vyžádat stanovisko k vlivu na krajinný ráz za určitých podmínek. Vedle tohoto zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 As 155/2012, který judikuje, že není vadou, pokud odvolací správní orgán učiní odkaz na prvostupňové rozhodnutí. Také

zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 89/2010, který pojednává o tom, že stanovisko EIA má být přezkoumáváno vždy jen v relevantním rozsahu. Dále podotkl, že v rámci procesu EIA bylo investorem řádně doloženo, že jiná varianta v daném případě není možná. Tento postup plně odpovídal dikci ust. § 7 odst. 5 zákona o EIA a zdůraznil, že řešení varianty nejlepších dostupných technik je záležitostí integrovaného povolení a nikoliv územního řízení. Závěrem vyjádřil přesvědčení, že předmětný záměr nejlepší dostupné techniky splňuje. Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 12. 2014 právní zástupce osoby zúčastněné na řízení 1) zdůraznil, že jádro žalobních námitek směřuje mimo rámec předmětného územního řízení. Problematika nejlepších dostupných technik je věcí integrovaného stavebního povolení či jeho změny. Dále uvedl, že žalobce zjevně zaměřuje kritérium nejlepších dostupných technik s kritérii BREF, které představují jen jednu z 12 hledisek, které je třeba vyřešit před vydáním integrovaného povolení stanovující nejlepší dostupné techniky. Dále zdůraznil, že žalobce nemá právo na volbu podoby záměru.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 12. 2014 pověřený pracovník žalobce v závěrečném vystoupení uvedl, že v předmětné věci předložil konzistentní argumenty, ze kterých vyplývá opodstatněnost žaloby. Trval na tom, že stanovisko EIA trpí zásadními vadami, a to především v podobě nepředložení variantního řešení záměru KO EPR II. Tato skutečnost byla namítána jak v procesu EIA, tak i v územním řízení, ovšem žalovaná strana se s těmito námitkami neztotožnila. Dále uvedl, že další vada zejména spočívá ohledně studie DNV, která byla předložena po lhůtě a bez možnosti účasti veřejnosti. Jako další pochybení pak spatřoval to, že společnosti ČEZ, a. s., bylo uloženo pouze kompenzační opatření k úspoře emisí CO₂. Vedle toho pochybení představuje i zvýšená aktivita ze strany správních orgánů ve prospěch společnosti ČEZ, a. s. Trval na tom, že předmětný záměr není v souladu s veřejným zájmem, když není v souladu s nejlepšími dostupnými technikami.

Pověřená pracovnice stávajícího žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem dne 8. 12. 2014 v závěrečném vystoupení navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Vyjádřila přesvědčení, že správní orgány zjišťovaly skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Vedle toho se správní orgány řádně vypořádaly se všemi námitkami žalobce a svá rozhodnutí náležitě a přezkoumatelně zdůvodnily.

Právní zástupce osoby zúčastněné na řízení 1) při téže ústním jednání před soudem dne 8. 12. 2014 k věci uvedl, že žaloba by měla být odmítnuta pro opožděnost popřípadě zamítnuta pro nedůvodnost. Trval na tom, že jádro žalobních námitek směřuje mimo rámec předmětného územního řízení. Problematika nejlepších dostupných technik je věcí integrovaného stavebního povolení či jeho změny. Dále uvedl, že žalobce zjevně zaměřuje kritérium nejlepších dostupných technik s kritérii BREF, které představují jen jedno z 12 hledisek, které je třeba vyřešit před vydáním integrovaného povolení stanovující nejlepší dostupné techniky. Dále zdůraznil, že žalobce nemá právo na volbu podoby záměru.

Před meritorním přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí se soud zabýval splněním podmínek řízení, mezi něž patří i včasné podání žaloby a aktivní legitimace žalobce ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s.

V daném případě se soud k otázce včasného podání předmětné žaloby již opakovaně vymezil, a to v usnesení ze dne 14. 3. 2012, č. j. 15 A 11/2012 – 74, jímž nevyhověl žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a dále v přípisu ze dne 31. 10. 2012, č. j. 15 A 11/2012 – 148, v nichž konstatoval, že žalobce podal předmětnou žalobu včas. Od

tohoto závěru se soud nehodlá odchýlit, když žádný důvod pro to neshledává, třebaže odmítnutí žaloby pro opožděnost by nesporně vedlo k rychlejšímu a snazšímu ukončení řízení před krajským soudem, což ovšem není pro soud v jeho praxi určující. Při učinění závěru soudu o včasném podání žaloby soud vycházel ze spisové dokumentace předložené soudu původním žalovaným, z níž jednoznačně vyplývá, že správní řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí ze dne 30. 11. 2011, č. j. 238/UPS/2011/25, JID: 217506/201/KUUK/Sv., a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, stavební úřad, ze dne 23. 3. 2011, č. j. MUKK/64462/2010, nebylo vedeno v režimu zákona o urychlení výstavby. Aplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury, které mj. stanovuje, že lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle tohoto zákona se zkracují na polovinu (tj. v daném případě na 1 měsíc), a dále že o těchto žalobách rozhodne soud ve lhůtě 90 dnů, tak v daném soudním řízení nebyla dána. Soud je toho názoru, že aplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury je dána jediné tehdy, pokud je správní řízení skutečně vedeno na základě zákona o urychlení infrastruktury. Pokud tomu tak není a celé správní řízení bylo vedeno v běžném režimu s běžnými lhůtami, je vyloučeno, aby v následném soudním řízení byla náhle dána aplikace zákona o urychlení infrastruktury, který přináší výrazné zkrácení lhůty k podávání žalob ve správním soudnictví. Tímto výkladem resp. postupem by dle názoru soudu docházelo k nepřipustnému zásahu do procesních práv potencionálních žalobců, když ti by nebyli informováni o zkrácení lhůt pro podání žalob na polovinu. Již Nejvyšší správní soud přitom ve svém nedávném rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č. j. 8 As 48/2014 – 27, který je dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že „pokud bylo třeba vedle zákona o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě aplikovat rovněž zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, muselo uvedené poučení obsahovat rovněž informaci o zkrácení lhůt pro podání žalob na polovinu“. Pro aplikaci ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury není určující charakter stavby, o němž se řízení vede, nýbrž to, zda vlastní řízení je vedeno v režimu zákona o urychlení infrastruktury, jak vyplývá z celkového systematického a gramatického a teleologického výkladu tohoto zákona. Pro podporu tohoto závěru soudu svědčí i dikce ust. § 2 odst. 1 zákona o urychlení infrastruktury, která umožňuje na žádost stavebníka spojit územní a stavební řízení u staveb dopravní a energetické infrastruktury. Pokud by rozhodoval charakter stavby, byla by zmínka o možnosti žádat o spojení územního a stavebního řízení nadbytečná a bez reálného využití. Je sice pravdou, že v ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury je uveden odkaz na ust. § 1 tohoto zákona, nicméně soud je toho názoru s ohledem na výše uvedené ust. § 2 odst. 1 téhož zákona, že se jedná o zjevný legislativní renonc, když odkaz na ust. § 1 daného zákona postrádá smysl, oproti odkazu na odst. 1 ust. § 2 citovaného zákona. Celé ust. § 2 zákona o urychlení infrastruktury pojednává o možnosti na žádost stavebníka spojit územní a stavební řízení u staveb dopravní a energetické infrastruktury a ustanovení, včetně procesních specifik s tím spojených. Smyslu tak postrádá odkaz na ust. § 1 daného zákona, který je úvodním obecným ustanovením. V důsledku neaplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury, které nepochybně je ve vztahu k s. ř. s. *lex specialis* vzhledem k výše uvedenému, má soud za to, že předmětná žaloba byla dne 9. 2. 2012 žalobcem podána včas, neboť tak bylo učiněno v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., když žalobci bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného doručeno veřejnou vyhláškou dne 20. 12. 2011. Podmínky pro odmítnutí žaloby dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak soud neshledal.

Dále soud uvádí, že v daném řízení žalobci svědčila žalobní legitimace, a to dle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. a toliko z hlediska jeho procesních práv a nikoliv i z hmotné právní stránky věci, jak se domáhal žalobce a s čímž nesouhlasila společnost ČEZ, a. s., z pozice osoby zúčastněné na řízení 1).

Ve vztahu k možné aktivní žalobní legitimaci dle Aarhuské úmluvy a popřípadě v souvislosti s odkazem na směrnici Rady 85/337/EHS soud uvádí následující. V otázce této žalobní legitimace se soud ztotožnil s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010 - 98, rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 - 316, nebo rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 1 As 7/2011 - 397). Z těchto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že Aarhuská úmluva nemá povahu „self-executing“ smlouvy, tzn. smlouvy samovykonatelné a přímo aplikovatelné. Ačkoli tedy Aarhuská úmluva nesporně patří do kategorie mezinárodních smluv, které jsou součástí českého právního řádu (tato úmluva byla publikována pod č. 124/2004 Sb.m.s., splňuje podmínky stanovené čl. 10 Ústavy České republiky), v případě, že by stanovila něco jiného než zákon, nebylo by možno uplatnit pravidlo o aplikační přednosti této mezinárodní smlouvy před zákonem. Podle čl. 2 bodu 5 Aarhuské úmluvy se za „dotčenou veřejnost“ považuje veřejnost, která je nebo může být ovlivněna environmentálním rozhodováním, anebo která má na tomto rozhodování určitý zájem, přičemž pro účely této definice se u nevládních organizací podporujících ochranu životního prostředí a splňujících požadavky vnitrostátních právních předpisů předpokládá, že mají na environmentálním rozhodování zájem. Judikatorně pak bylo dovozeno, že nevládní organizace založené za účelem ochrany přírody musí splnit požadavky vnitrostátních předpisů, aby byly považovány za dotčenou veřejnost a měly přístup k soudu dle čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy. Aktivní legitimaci občanského sdružení tedy nelze dovozovat přímo z Aarhuské úmluvy.

Dle názoru soudu rovněž nelze aktivní žalobní legitimaci žalobce dovozovat přímo ze směrnice Rady 85/337/EHS. Aby mohla být žalobní legitimace žalobce dovozována přímo z uvedené směrnice, musely by dle soudu být splněny podmínky pro přímý účinek této směrnice. K tomu by došlo, pokud by uvedená směrnice nebyla ve stanovené lhůtě řádně implementována do vnitrostátního právního řádu. Dle názoru soudu došlo k řádné implementaci uvedené směrnice. Implementace této směrnice se projevuje dle soudu zejména v ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, který umožňuje přístup dotčené veřejnosti k informacím a do příslušných správních řízení a odvozeně přes účastenství ve správním řízení i možnost dovolávat se příslušného soudního přezkumu velice široce a stanoví pouhou minimalistickou podmínku o tyto informace jednoduchým způsobem požádat a do předmětných správních řízení se po obdržení informace o jejich vedení přihlásit. Rovněž se implementace projevuje dle soudu v ust. § 23 zákona o EIA, které umožňuje za splnění konkrétních podmínek občanským sdružením účastenství v navazujících správních řízeních, ve kterých bylo využito dokumentace nebo posudku, a rovněž umožňuje domáhat se občanským sdružením, jejichž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí, veřejného zdraví nebo kulturních památek, v rámci soudního přezkumu zrušení rozhodnutí navazujícího na oznámení, dokumentaci či posudek. Dle názoru soudu tedy nejsou dány podmínky, aby se žalobce mohl domáhat aktivní legitimace přímo s odkazem na citovanou směrnici.

Dle názoru soudu tedy nelze vzhledem k výše uvedenému v žalobcově případě dovozovat s odkazem na Aarhuskou úmluvu nebo na směrnici Rady 85/337/EHS jeho aktivní legitimaci ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. ani ust. § 66 odst. 3 s. ř. s.

Naopak soud souhlasí s názorem žalobce, že je dána jeho aktivní žalobní legitimace ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. V citovaném ustanovení je uvedeno, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1 citovaného ustanovení, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Při podávání procesních námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, tj. přípustné jsou z jeho strany jen takové námitky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Samy stanovy však nemohou účastenství žalobce ve správním řízení založit. Další nutnou podmínkou pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení je existence zákonného ustanovení, které přiznává občanským sdružením jako právnickým osobám v souvislosti s některou z činností v těchto stanovách uvedenou účastenství ve správních a navazujících soudních řízeních.

Právě predestinované názory soud naposledy vyslovil ve svém rozsudku ze dne 30. 12. 2013, č. j. 40 A 4/2012 – 238, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013 – 96, který je dostupný na www.nssoud.cz. Žalobce ve své replice nepříhodně poukazoval mj. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, když toto rozhodnutí se zabývalo aktivní legitimací občanských sdružení ve vztahu k návrhům na zrušení opatření obecné povahy, tj. aktivní legitimací ve smyslu ust. § 101a s. ř. s. Právě vyslovené názory soudu o tom, že žalobci v daném řízení svědčí jeho aktivní žalobní legitimace „toliko“ ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., a to z pohledu jen jeho procesních práv, přitom nikterak nekolidují ani s nedávno vyhlášeným nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, který se rovněž zabýval aktivní legitimací občanských sdružení ve vztahu k návrhům na zrušení opatření obecné povahy, tj. aktivní legitimací ve smyslu ust. § 101a s. ř. s., přičemž z tohoto nálezu neplyne, že by došlo k překonání judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu ohledně aktivní legitimace občanských sdružení mimo jejich aktivní legitimaci ve smyslu ust. § 101a s. ř. s., kdy je konzistentně judikováno, že občanským sdružením svědčí jejich aktivní žalobní legitimace „toliko“ ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. a jen z pohledu jejich procesních práv. V daném případě tak žalobci příslušelo namítat porušení pouze jeho procesních práv ve správním řízení, popř. v procesu EIA, jež bylo završeno vydáním stanoviska EIA.

Jelikož soud neshledal překážky bránící v meritorním přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí proto přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně se soud zabýval námitkami žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které soud vyhodnotil jako nedůvodné, neboť již ze samotné

formulace žalobních bodů vyplývá, že žalobní námitky ve své podstatě nesměřují vůči nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí, nýbrž představují žalobcovu polemiku s věcnou správností jejich vypořádání ze strany správních orgánů obou stupňů. Z žalobních tvrzení je zřejmé, že žalobce považuje rozsah vypořádání se námitkami týkajícími se vad procesu EIA a stanoviska EIA za dostatečný a že ve své podstatě vyjadřuje „toliko“ nesouhlas s věcnou správností vypořádání se s jednotlivými námitkami. Na tomto místě je ovšem nutno zdůraznit, že žalobci nepřísluší hmotněprávní námitky v předmětném soudním řízení, přičemž žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že již Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2014, č. j. 6 A 49/2002 – 41, který je dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že *„sama skutečnost, že ve správním řízení nebylo žalobcovým námitkám ze strany správních orgánů obou stupňů přisvědčeno, přitom porušení žalobcových procesních práv nezpůsobuje“*.

Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně díky údajně nedostatečnému vypořádání se s námitkami žalobce ohledně procesu EIA a stanoviska EIA soud uvádí, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se jimi stavební úřad v rámci svých kompetencí řádně zabýval, a to na str. 18 až 23 daného rozhodnutí, přičemž tak učinil komplexně, v dostatečném rozsahu a věcně správně, jak soud rozvede níže. V této souvislosti je třeba uvést, že některé námitky žalobce směřovaly výlučně do procesu EIA a přesahovaly odbornou způsobilost správního orgánu I. stupně, a proto tento legitimně v souladu s principem dobré správy ve smyslu ust. § 136 správního řádu a ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA požádal o součinnost Ministerstvo životního prostředí za účelem jejich řádného vypořádání, když toto ministerstvo bylo dotčeným orgánem příslušným k provedení procesu EIA a disponovalo potřebnými odbornými znalostmi. Při vypořádání námitky žalobce tak stavební úřad vycházel z vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 1. 2011, č. j. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, k žalobcovým námitkám směřujícím do procesu EIA a stanoviska EIA, přičemž všechny žalobcovy námitky v tomto směru byly vyhodnoceny jako nedůvodné, s tím, že byla potvrzena zákonnost celého procesu EIA i stanoviska EIA. Pro daný případ je pak podstatné to, že stavební úřad v rozsahu své působnosti se věcně věnoval všem žalobcovým námitkám, které se týkaly procesu EIA a stanoviska EIA, přičemž vycházel z výše citovaného vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 1. 2011. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak soud vyhodnotil jako přezkoumatelně zdůvodněné rozhodnutí a tudíž nezátížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V této souvislosti navíc nelze pominout fakt, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, a proto i kdyby prvostupňové rozhodnutí nebylo dostatečně zdůvodněné, bylo by možné tuto vadu odstranit již řádně zdůvodněným druhostupňovým rozhodnutím.

Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí původního žalovaného soud uvádí, že i původní žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně zabýval v rámci svých kompetencí námitkami žalobce ohledně procesu EIA a stanoviska EIA v dostatečném rozsahu a věcně správně, jak vyplývá ze str. 8 až 10 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobcovy námitky byly přitom totožné s námitkami uplatněnými před stavebním úřadem, který se s nimi důsledně vypořádal, a proto za situace, kdy se původní žalovaný s jejich vyhodnocením ze strany stavebního úřadu ztotožnil a výslovně je aproboval, nebylo nutné, aby toto vypořádání se s námitkami v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí původní žalovaný opětovně doslovně rozváděl. Původním žalovaným zvolený procesní postup nezpůsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když plně odpovídá judikatuře

správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu [k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 – 239, který je dostupný na www.nssoud.cz a v němž bylo vysloveno, že „za situace, kdy je o určité otázce v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pojednáno správně a vyčerpávajícím způsobem, nic nebrání odvolacímu orgánu tyto skutkové a právní závěry prostě aprobovat a v podrobnostech na ně odkázat“ nebo ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, který je dostupný na www.nssoud.cz a v němž bylo vysloveno, že „úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně“]. Dále je třeba uvést, že i původní žalovaný v rámci odvolacího řízení vzhledem na námitky uplatněné žalobcem, legitimně v souladu s principem dobré správy ve smyslu ust. § 136 správního řádu si před vydáním rozhodnutí vyžádal vyjádření od Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, jakožto příslušného orgánu ochrany ovzduší a ochrany přírody a krajiny, a také krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, jakožto příslušného orgánu ochrany zdraví, z jejichž vyjádření ze dne 24. 1. 2011 a ze dne 13. 1. 2011 k žalobcovým námitkám posléze při své rozhodovací činnosti vycházel. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že původní žalovaný ve vztahu k námitkám žalobce vůči procesu EIA a stanoviska EIA postupoval tak, aby měl k dispozici veškeré potřebné podklady pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, což je v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvené v ust. § 2 správního řízení, která ovládá správní řízení.

Dále soud uvádí, že správní orgány obou stupňů ve správním řízení zcela správně dovodily, že ve smyslu ust. § 10 odst. 3 zákona o EIA je stanovisko EIA odborným podkladem pro navazující rozhodnutí, ovšem není závazným stanoviskem dle ust. § 149 odst. 1 správního řádu, u něhož by správní řád umožňoval provést nápravu v územním řízení. Správní orgány obou stupňů neměly pravomoc k samostatnému přezkumu zákonnosti žalobcem napadeného stanoviska EIA, zákonnosti jednotlivých podkladů stanoviska EIA, natož k přezkoumání procesu EIA, jenž vydání tohoto stanoviska předcházel, včetně procesních postupů příslušných úřadů vydávající podkladová stanoviska. Pokud by tak stavební úřad a původní žalovaný učinili, uplatňovali by tím po faktické stránce dozorcí pravomoc vůči jim nepodřízeným orgánům veřejné správy. K přezkumu procesu EIA v době rozhodné byly kompetentní „toliko“ správní soudy, a to v rámci přezkumu územních rozhodnutí popř. stavebních povolení. Správní orgány obou stupňů byly dle zákona o EIA povinny pouze zpracovat podmínky ze stanoviska EIA do svého rozhodnutí o umístění stavby, případně odůvodnit, proč tak neučinily, jak vyplývá z ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA. Této povinnosti stavební úřad i původní žalovaný dostáli. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že stavební úřad pečlivě provedl rozbor jednotlivých podmínek stanoviska EIA, přičemž přesně identifikoval ty, které byl povinen zahrnout do podmínek umístění stavby, a vedle toho přesně identifikoval i ty, které nezahrnul do podmínek umístění stavby s podrobným zdůvodněním. V této souvislosti nelze nezmínit, že sám žalobce měl přesnou povědomost o tom, které podmínky stanoviska EIA byly zahrnuty do podmínek umístění stavby a které nikoliv, když žalobce v žalobě výslovně namítal, že správní orgán I. stupně do svého rozhodnutí zahrnul jen podmínky č. 6 až 36 stanoviska EIA a nikoliv

i podmínky č. 1 až 5 stanoviska EIA. Náležitě odůvodněný nesouhlas s žalobcovými námitkami vylučuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a nezkracuje žalobce na jeho procesních právech. Žalobce by měl mít na paměti, že dle ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA nemusí být správním orgánem zahrnutý do jeho rozhodnutí, pro které je stanovisko EIA jedním z odborných podkladů, veškeré podmínky týkající se ochrany životního prostředí, které stanovisko EIA obsahuje.

K údajné nezákonnosti procesu EIA a stanoviska EIA soud uvádí, že z judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stanovisko EIA je v prvé řadě podkladem pro územní řízení, a proto by zákonnost stanoviska EIA a jemu předcházejícího procesu EIA měla být přezkoumávána především v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí. To však neplatí absolutně, když v rozsahu, v němž se stanovisko EIA dotýká přímo předmětu řízení o integrovaném povolení resp. řízení o změně integrovaného povolení, tj. otázka aplikace tzv. nejlepších dostupných technik, či otázka čisté energetické účinnosti záměru nebo otázka tzv. kompenzačních opatření dle podmínky č. 1 stanoviska EIA, by mělo být dotyčné stanovisko EIA v těchto aspektech přezkoumáváno v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 15 A 123/2012 (žaloba proti rozhodnutí o integrovaném povolení) nebo v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 15 A 12/2012 (žaloba proti rozhodnutí o změně integrovaného povolení). V této souvislosti je třeba pro úplnost uvést, že žalobce námitky ohledně aplikace tzv. nejlepších dostupných technik, či ohledně čisté energetické účinnosti záměru nebo ohledně tzv. kompenzačních opatření dle podmínky č. 1 stanoviska EIA ostatně uplatnil ve svých žalobách vedených pod sp. zn. 15 A 123/2012 a 15 A 12/2012. Bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie a ohrožením zásady právní jistoty, aby identické námitky vůči témuž procesu EIA správní soudy opakovaně komplexně přezkoumávaly v rámci soudních řízení vedených vůči všem správním rozhodnutím, které v nějakém rozsahu navazují na stanovisko EIA, a to v důsledku vydávání různých rozhodnutí správními soudy o tomtéž procesu EIA. Tento závěr soudu přitom plně koresponduje závěrům obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 – 152, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 5/2013 a také na www.nssoud.cz.

K namítaným zásadním procesním vadám procesu EIA soud předně uvádí, že žalobcovy námitky v tomto směru jsou buď nepřipustné, nebo nedůvodné, přičemž všechny žalobcovy námitky byly zohledněny či alespoň vypořádány již v procesu EIA, nebo v územním řízení nebo v integrovaném stavebním řízení nebo v řízení o změně integrovaného stavebního povolení v závislosti na jejich vazbě k jednotlivým řízením. Na tomto místě soud opětovně směrem k žalobci připomíná, že pokud nebylo v jednotlivých správních řízeních žalobcovým námitkám vyhověno, tak to automaticky nevede k zásahu do žalobcových procesních práv s poukazem na již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2014, č. j. 6 A 49/2002 – 41.

V rámci zásadních procesních vad procesu EIA pak žalobce namítl porušení ust. § 6 odst. 4 a odst. 8 odst. 1 zákona o EIA spočívající v nepředložení nástinu studovaných variant a varianty splňující tzv. nejlepší dostupné techniky. K tomu soud uvádí, že žalobce zastává nesprávný názor o tom, že společnost ČEZ, a.s., byla ve smyslu ust. § 6 odst. 4 zákona o EIA povinna zpracovat varianty řešení svého záměru, když z ust. § 6 odst. 4 zákona o EIA toliko vyplývá povinnost oznamovatele záměru uvést pouze nástin studovaných hlavních variant a stěžejní důvody pro jeho volbu vzhledem k vlivu na životní prostředí. Své povinnosti společnost ČEZ, a.s., dostála, jak je zřejmé z části B.1.5 a části E oznámení záměru

i dokumentace EIA, v nichž jsou nastíněny možné varianty řešení s uvedením vlivu na životní prostředí. Tuto skutečnost ostatně již správně konstatoval stavební úřad ve svém prvostupňovém rozhodnutí na str. 20 až 21 a vedle toho splnění této povinnosti ze strany společnosti ČEZ bylo shledáno a podrobně zdůvodněno i Ministerstvem životního prostředí ve stanovisku EIA ze dne 29. 4. 2010, č. j. 106610/ENV/09, a to na str. 11. V daném případě společnost ČEZ, a. s., nebyla povinna zpracovávat varianty řešení svého záměru ani dle ust. § 7 odst. 5 zákona o EIA, když z této zákonné dikce vyplývá, že Ministerstvo životního prostředí mohlo – čili nemuselo – navrhnout zpracování variant řešení záměru, jestliže je jejich provedení prokazatelně účelné a z technických hledisek možné. Tyto podmínky však v posuzovaném případě splněny nebyly, což společnost ČEZ, a. s., v rámci procesu EIA prokázala a což konstatovalo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 1 až 2. V rámci procesu EIA společnost ČEZ, a. s., řádně zdůvodnila a prokázala, že varianta záměru s čistou tepelnou účinností minimálně ve výši 42% namísto uvažovaných 40% by vyžadovala instalaci jednoho nadkritického bloku o velkém jmenovitém výkonu namísto tří podkritických bloků o menším jmenovitém výkonu, přičemž tato varianta by nebyla vhodnou ani účelnou zejména pro nutnost zajistit zálohování dodávek tepla do přilehlých lidnatých městských aglomerací (Chomutov, Jirkov, Klášterec nad Ohří), tak aby byly zajištěny stálé dodávky tepla, dále pro nutnost zajištění tzv. podpůrných služeb k zajištění provozu elektrizační soustavy se schopností korekce výkyvů a také by nebyla vhodnou z hlediska dostupných zásob uhlí v dolu Nástup – Tušimice, když životnost nadkritického bloku je cca dalších 40 let, zatímco životnost obnovovaného podkritického bloku je cca dalších 25 let, což odpovídá tamějším zásobám uhlí. Společností ČEZ, a. s., navržená podoba záměru KO EPR II byla v daném případě plně zdůvodněna provozními důvody. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že správní orgán příslušný k procesu EIA nemá pravomoc závazně nařizovat použití určité technologie, když toto rozhodnutí spadá do podnikatelského rozhodování oznamovatele. Je tomu tak proto, že správní orgán příslušný k procesu EIA nemá kvalifikaci k posouzení ostatních faktorů ovlivňující volbu určitého technického řešení vyjma ochrany životního prostředí. Rovněž žalobci nesvědčí právo na volbu podoby záměru, když o této podobě primárně rozhoduje oznamovatel. V předmětné věci se žalobce sice opakovaně domáhal předložení varianty s čistou tepelnou účinností minimálně ve výši 42% namísto uvažovaných 40% s odůvodněním, že dle jeho přesvědčení záměr KO EPR II nesplňuje v tomto parametru tzv. nejlepší dostupné techniky, nicméně pro daný případ je podstatné to, že žalobcova argumentace tzv. nejlepšími dostupnými technikami není záležitostí územního řízení, nýbrž je věcí integrovaného povolení, resp. jeho změny. Pro úplnost ovšem soud považuje za vhodné zmínit, že žalobcovy námitky v tomto směru se ve správním řízení ukázaly jako neopodstatněné, jelikož kogenerace, tj. společná výroba tepla a elektřiny je obecně považována za hlavní kritérium tzv. nejlepších dostupných technik ke snížení emisí množství CO₂ na jednotku vyrobené energie, což výslovně zdůrazňují i referenční dokumenty BREF o tzv. nejlepších dostupných technikách. Dále soud pro úplnost podotýká, že původní žalovaný při posuzování konkrétních tzv. nejlepších dostupných technik pro zařízení KO EPR II v rámci řízení o změně integrovaného povolení (žaloba vedená pod sp. zn. 15 A 12/2012) konstatoval soulad zařízení s tzv. nejlepšími dostupnými technikami, a to pokud se jedná i o parametr čisté tepelné účinnosti, jak je zřejmé z rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje o změně integrovaného povolení ze dne 27. 7. 2011, č. j. 409/ŽPZ/2011/IP-31/Z7/Rc, a to z jeho str. 45, a také následně Ministerstvo průmyslu a obchodu v rámci odvolacího řízení

proti rozhodnutí o změně integrovaného povolení, a to na str. 3 jeho vyjádření k tzv. nejlepším dostupným technikám.

V rámci zásadních procesních vad procesu EIA žalobce dále namítl údajné vady posudku v procesu EIA, když především posudek v rozporu s názorem Ministerstva životního prostředí a se závěrem zjišťovacího řízení vychází z toho, že se v případě záměru KO EPR II nejedná o nové zařízení, nýbrž o rekonstrukci, což dle žalobce mělo mít vliv na posouzení splnění parametru čisté tepelné účinnosti ve smyslu příslušného referenčního dokumentu BREF pro nová velká spalovací zařízení – tzv. BREF LCP, přičemž dle žalobce se Ministerstvo životního prostředí nemělo ve stanovisku EIA o závěry posudku vůbec opírat, jelikož ten je dle ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA pouze jedním z podkladů pro vydání stanoviska EIA. Z námitek žalobce v tomto směru přitom dle názoru soudu není zřejmé, jakým způsobem by mělo být zasaženo do procesních práv žalobce, navíc takovým způsobem, aby to mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že posouzení tzv. nejlepších dostupných technik v rámci procesu EIA bylo pouze předběžné, v žádném případě však závazné, jelikož by tímto posouzením Ministerstvo životního prostředí překročilo svoji pravomoc a působnost v procesu EIA. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že posouzení tzv. nejlepších dostupných technik nebylo předmětem procesu EIA, nýbrž až navazujícího řízení o integrovaném povolení resp. řízení o změně integrovaného povolení, když až při povolování určitého konkrétního záměru je nutné nejlepší dostupnou techniku posoudit individuálně s přihlédnutím k dvanácti hlediskům uvedeným v příloze č. 3 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), kdy kritérium referenčních dokumentů BREF představuje jen jedno z těchto dvanácti hledisek před vydáním integrovaného povolení, přičemž je toliko výchozím zdrojem informací obsahující indikativní a nezávazné hodnoty tzv. nejlepších dostupných technik pro daný průmyslový sektor. Zda lze předmětný záměr označit za instalaci nového zařízení či rekonstrukci stávajícího zařízení ve smyslu BREF LCP, je v procesu EIA skutečností nerozhodnou a z povahy věci nemůže v žádném případě způsobovat vadu posudku či nezákonnost stanoviska EIA či dokonce nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, když záměr KO EPR II splňuje tzv. nejlepší dostupné techniky v případě posuzování jako rekonstrukce stávajícího zařízení, nýbrž i v případě posuzování jako nového zařízení. Ministerstvo životního prostředí přitom při stanovení podmínek stanoviska EIA vycházelo z požadavků dle referenčního dokumentu BREF pro nová spalovací zařízení.

V rámci zásadních procesních vad procesu EIA žalobce rovněž namítl nedodržení lhůty pro vydání stanoviska EIA, když to bylo vydáno až dne 29. 4. 2010 a tedy cca 4 měsíce po uplynutí zákonné lhůty podle ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA. I z těchto námitek žalobce v tomto směru dle názoru soudu není zřejmé, jakým způsobem by mělo být zasaženo do procesních práv žalobce, navíc takovým způsobem, aby to mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že nedodržení lhůty dle ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA z povahy věci mohlo zasáhnout toliko do práv společnosti ČEZ, a. s., jakožto oznamovatele záměru, když teprve po vydání stanoviska EIA bylo možné nadále pokračovat v přípravě záměru včetně uskutečnění územního řízení, a navíc když lhůta zakotvená v ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA je lhůtou pouze pořádkovou, s níž zákon o EIA nespojuje žádné následky. Vydání stanoviska EIA po lhůtě dle ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA tak nemá za následek nezákonnost tohoto stanoviska EIA a z povahy věci nevede ani k porušení žalobcových práv.

V rámci zásadních procesních vad procesu EIA žalobce taktéž namítl, že stanovisko EIA vychází z podkladů vypracovaného po uplynutí lhůty a bez vyjádření veřejnosti, když studie DNV byla dokončena dne 17. 3. 2010 a zveřejněna dne 18. 3. 2010, čili poté, co proběhlo veřejné projednání záměru KO EPR II, které se uskutečnilo dne 3. 12. 2009, navíc když studie DNV byla předložena pouze v anglickém jazyce a v českém jazyce byl zajištěn pouze jednostránkový souhrn jejích závěrů. Ve vztahu k těmto námitkám soud uvádí, že zákon o EIA nezakotvuje právo veřejnosti vyjadřovat se ke všem potencionálním podkladům stanoviska EIA ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, což má odraz v tom, že v procesu EIA se až na výjimky nepostupuje dle správního řádu. Navíc žalobce by měl mít na paměti, že může účinně namítat pouze zkrácení svých vlastních procesních práv a nikoliv hájit zájmy třetích osob či široké veřejnosti, což konstatoval i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 As 35/2008 – 97, který je dostupný na www.nssoud.cz. Pro vyhodnocení námitek žalobce v tomto směru jako nedůvodných je pak podstatné i to, že studie DNV v daném případě nebyla klíčovým podkladem pro stanovisko EIA, když tuto studii zadalo Ministerstvo životního prostředí v reakci na opakované námitky ekologických aktivistů včetně žalobce ohledně toho, že záměr KO EPR II nesplňuje tzv. nejlepší dostupné techniky stanovené referenčními dokumenty BREF, a to za účelem prověření dosavadních závěrů zaujatých v procesu EIA. V daném případě přitom studie DNV nikterak nezměnila dosud zjištěný skutkový stav věci, když Ministerstvo životního prostředí vyžádalo její zpracování pro ověření, zda skutkový stav byl náležitě zjištěn ve smyslu ust. § 3 správního řádu (aspekt dodržení zásady materiální pravdy) pro předběžné posouzení souladu záměru KO EPR II s tzv. nejlepšími dostupnými technikami. Ostatně to, že studie DNV byla pro Ministerstvo životního prostředí pouze další technickou podporou pro vydání stanoviska EIA, dokládá vyjádření Ministerstva životního prostředí k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 2, přičemž nepřinesla žádné nové informace oproti dosavadním výsledkům projednáváním v procesu EIA. Z tohoto důvodu nebylo nutné studii DNV za daného stavu překládat do češtiny v kompletní podobě, když Ministerstvo životního prostředí zveřejnilo souhrn jejích závěrů v českém jazyce na svých internetových stránkách bezprostředně po vypracování studie DNV. Toto zveřejnění ostatně připouští i samotný žalobce v předmětné žalobě, který se řádně prokazatelně seznámil se studií, neboť námitky související s touto studií vznášel, jak v územním řízení, tak i v řízení o integrovaném povolení či o jeho změně. Nicméně skutečností je, že po formální stránce měla být studie DNV projednána v procesu EIA, což se nestalo, ovšem po faktické stránce došlo k zanedbatelnému zásahu do žalobcových procesních práv, kdy tento zásah neměl takovou intenzitu, aby způsoboval nezákonnost stanoviska EIA či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, když ne každá zjištěná vada správního řízení je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, jak soud již zmínil shora s poukazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2010 - 101. Při učinění právě vysloveného dílčího závěru soud přihlížel k tomu, že na základě studie DNV nedošlo k žádné změně dosud zjištěného skutkového stavu a žalobce měl faktickou možnost se se studií DNV seznámit a měl možnost na ni reagovat, čehož ostatně žalobce plně využil, jak již bylo zmíněno shora.

Žalobce dále namítal zásadní věcné vady procesu EIA, přičemž předně zmiňoval to, že záměr nesplňuje kritéria tzv. nejlepších dostupných technik pro energetickou účinnost. K tomu soud opětovně uvádí, že problematika tzv. nejlepších dostupných technik je otázkou mající přímou souvislost s předmětem řízení o integrovaném povolení resp. řízení o změně

integrovaného povolení, v nichž se závazně určují konkrétní nejlepší dostupné techniky pro záměr KO EPR II, dále se posuzuje jejich splnění a také se závazně stanovují příslušné emisní limity. Namítat nesplnění tzv. nejlepší dostupné techniky v procesu EIA je dle názoru soudu předčasné, čemuž odpovídá skutečnost, že samo Ministerstvo životního prostředí stanovení podmínek EIA vycházelo pouze z předběžného a nezávazného hodnocení tzv. nejlepších dostupných technik, které provedlo v souladu s předmětem zákona o EIA. Názor o nezákonnosti EIA nelze stavět na tom, že by předmětný záměr neměl splňovat požadavky tzv. nejlepších dostupných technik, když zákon o EIA oproti zákonu o integrované prevenci nestanoví žádné parametry, které by muselo zařízení předkládané oznamovatelem záměru splňovat. Pokud tedy posouzení tzv. nejlepších dostupných technik nebylo předmětem EIA, nemohl být žalobce neprovedením jejich závazného posouzení zkrácen na svých procesních právech. Námitky žalobce v tomto směru proto soud vyhodnotil jako nedůvodné.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce rovněž namítl nedostatečné vyhodnocení kumulativních vlivů souvisejících záměrů. K tomu soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že v průběhu procesu EIA byly kumulativní vlivy náležitě vyhodnoceny, a to mj. na základě rozptylové studie a podkladů o dalších zdrojích znečištění v okolí s výsledkem, že po realizaci záměru KO EPR II dojde v území k výraznému zlepšení stavu životního prostředí, když zejména dojde k poklesu emisí a celkové emisní zátěže. Pro vyhodnocení této námitky jako nedůvodné je podstatné to, že ve stanovisku EIA Ministerstvo životního prostředí výslovně konstatovalo, že posouzení kumulativních vlivů bylo provedeno v dostatečném rozsahu a se závěrem, že po realizaci stavby KO EPR II dojde v celé oblasti k celkovému poklesu emisí, přičemž tento závěr byl potvrzen v následném vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 1. 2011, č. j. 10693/ENV/10, 107981/ENV/10. Z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je toliko nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou stanoviska EIA. Námitky hmotněprávního rázu ovšem žalobci nepřísluší, jak již soud konstatoval výše.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce dále namítl nesprávné vyhodnocení vlivů na lokality Natura 2000. K tomu soud uvádí, že se jedná o námitky hmotněprávního rázu, které žalobci nepřísluší, neboť se netýkají žalobcových procesních práv, navíc takovým způsobem, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Opět je třeba konstatovat, že z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je toliko nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou stanoviska EIA. Pro úplnost soud považuje za potřebné toliko zmínit, že námitky žalobce k vyhodnocení vlivů lokality Natura 2000 byly náležitě vypořádány již ve stanovisku EIA a jejich nedůvodnost potvrdilo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 2, se závěrem, že po realizaci záměru KO EPR II dojde k výraznému poklesu imisní zátěže, a proto jsou negativní vlivy na lokality Natura 2000 vyloučeny. Významný vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí v rámci soustavy Natura 2000 byl výslovně vyloučen stanoviskem Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 3. 10. 2007, č. j. 175262/07/ZPZ/N-727, z hlediska možného ovlivnění evropsky významných lokalit a ptačích oblastí podle ust. § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. V této souvislosti nelze nezmínit, že v rámci procesu EIA byla ještě zpracována rozptylová studie, a to nad rámec zákonných požadavků, která tyto vlivy rovněž vyloučila. Závěr o vyloučení vlivů záměru KO EPR II na soustavu Natura 2000 přitom byl ze strany příslušných správních orgánů opakovaně potvrzen i v navazujícím územním řízení, řízení o integrovaném povolení i o jeho změně.

Nedůvodnost žalobcových námitek v tomto směru především potvrdil Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ve vyjádření k námitkám v územním řízení ze dne 24. 1. 2011, č. j. 3457/ZPZ/2010/V-1352.3, když se na něj ve smyslu ust. § 136 správního řádu v rámci územního řízení obrátil stavební úřad. Rovněž nedůvodnost žalobcových námitek v tomto směru pak potvrdilo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření ze dne 30. 9. 2011, č. j. 68785/ENV/11, 2299/630/11, když se na něj v rámci odvolacího řízení vedeném o územním rozhodnutí dokonce obrátil původní žalovaný s odkazem na ust. § 149 správního řádu. Správní orgány opakovaně jednotně dospěly k jednoznačnému a racionálně zdůvodněnému závěru, že s ohledem na charakter záměru KO EPR II dojde k patrnému poklesu imisní zátěže, a proto jsou negativní vlivy na lokality Natura 2000 vyloučeny.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce rovněž namítl nesprávné vyhodnocení příhraničních vlivů. K tomu soud uvádí, že se jedná o námitky hmotněprávního rázu, které žalobci nepřísluší, neboť se netýkají žalobcových procesních práv, navíc takovým způsobem, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Opět je třeba konstatovat, že z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je pouze nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou stanoviska EIA. Pro úplnost soud považuje za potřebné toliko zmínit, že absence příhraničních vlivů dostatečně vyplývá již ze samotné dokumentace EIA, a to ze str. 232 až 233, přičemž námitky žalobce v tomto směru byly vypořádány se stanoviskem EIA, a to na str. 4 a 13, se závěrem, že v důsledku snížení emisí po realizaci záměru KO EPR II je možnost závažného ovlivnění území či obyvatelstva za hranicemi České republiky vyloučena. Absence příhraničních vlivů přitom byla vyloučena i Ministerstvem životního prostředí ve vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 2. Také je třeba pro úplnost zmínit, že Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření ze dne 25. 7. 2011, č. j. 57083/ENV/11, uvedlo zevrubnou argumentaci, proč nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro přeshraniční posuzování vlivů ve vztahu k Federativním státům Mikronésie.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce rovněž namítl nevyhodnocení dopadů nedostatku uhlí v dolu Nástup - Tušimice. K tomu soud uvádí, že v procesu EIA byly Ministerstvem životního prostředí ověřeny zásoby uhlí v dolu Nástup – Tušimice, a to na základě údajů poskytnutých společností Severočeské doly, a. s., jakožto provozovatele tohoto uhelného dolu, kdy bylo potvrzeno 275 395 tis. tun vytěžitelných zásob uhlí. Ministerstvo životního prostředí pak v návaznosti na námitky žalobce o nedostatku uhlí pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti z dolu Nástup – Tušimice pak přímo ve stanovisku EIA zakotvilo jednak podmínku č. 36, která ukládá v případě potřeby prověřit zásoby uhlí pro záměr KO EPR II, a jednak podmínku č. 5, která stanovuje, že záměr bude využívat uhlí vytěžené pouze v rámci územních ekologických limitů stanovenými příslušnými usneseními vlády. Pro daný případ je pak podstatné to, že původní žalovaný následně podmínku č. 5 stanoviska EIA převzal do podmínek provozu záměru, jak vyplývá z jeho rozhodnutí o změně integrovaného povolení. Navíc je věcí podnikatelského rizika zajištění dostatečného množství paliva pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce dále namítl nesplnění požadavků podle směrnice CCS. K tomu soud uvádí, že v době rozhodování správních orgánů obou stupňů neexistovalo žádné přímo aplikovatelné právní ustanovení, které by zakotvovalo povinnost provést posouzení předmětného záměru ve smyslu čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU, o průmyslových emisích, což byl původně čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES vložený do čl. 33

směrnice CCS. Směrnice CCS ani čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU nenaplnují základní podmínky bezprostřední aplikovatelnosti, jelikož předmětná ustanovení nevykazují dostatečnou přesnost a bezpodmínečnost. Navíc v době zahájení procesu EIA na záměr KO EPR II, k čemuž došlo dne 6. 6. 2008, kdy bylo předloženo oznámení záměru, směrnice CCS nevstoupila ani v platnost a nebyla ani schválena legislativním procesem v rámci Evropské unie. Vedle toho je třeba zmínit, že stanovisko EIA bylo vydáno dne 29. 4. 2010, a tedy před tím, než uplynula transpoziční lhůta k provedení směrnice CCS do národní úpravy, což nastalo dne 25. 6. 2011. Proto skutečnost, že nebylo provedeno a vyžadováno hodnocení dle předmětné směrnice CCS nemohlo mít vliv na zákonnost procesu přijímání stanoviska EIA. Navíc dle čl. 33 směrnice CCS je zřejmé, že se vztahuje jen na spalovací zařízení o jmenovitém elektrickém výkonu nejméně 300 MW, pro která byla původní stavební povolení popř. původní povolení k provozu udělena po vstupu směrnice CCS v platnost, což nastalo dne 25. 6. 2009. V daném případě stavební povolení pro elektrárnu Prunčřov II bylo vydáno stavební povolení v 80. letech 20. století, a tudíž se povinnost provedení dodatečného hodnocení kritérii směrnice CCS na záměr KO EPR II nevztahuje.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce namítl i neprůkazné stanovení emisních parametrů záměru. K tomu soud opakovaně uvádí, že v rozhodnutí o změně integrovaného povolení, o kterém pojednává žaloba vedená u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 12/2012, byly závazně stanoveny emisní limity odpovídající zcela tzv. nejlepším dostupným technikám. Směrem k žalobci soud opětovně připomíná, že stanovisko EIA tvoří pouze podklad pro navazující řízení o integrovaném povolení popř. o změně integrovaného povolení, v jejichž průběhu jsou teprve závazně stanovovány podmínky provozu zařízení KO EPR II včetně příslušných emisních limitů. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že emisní limity pro provoz zařízení stanovuje příslušný stavební úřad v integrovaném povolení. Navíc již výše bylo zmíněno, že realizací záměru KO EPR II dojde k významnému snížení emisí do ovzduší v předmětné oblasti ve srovnání se stavem před realizací záměru KO EPR II. Ze stanoviska EIA v tomto směru jednoznačně vyplývá, že realizací záměru KO EPR II má dojít oproti úrovni roku 2007 ke snížení emisí tuhých znečišťujících látek o 39%, oxidu siřičitého o 57% a oxidu dusíku o 59%. Navíc Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ve vyjádření k námitkám v územním řízení ze dne 24. 1. 2011, č. j. 3457/ZPZ/2010/V-1352.3, ve vztahu ke stanovení emisních parametrů uvedl, že v rámci procesu EIA bylo vzhledem k problematickému stanovení účinnosti nového zdroje a s ohledem na kvalitu ovzduší v Ústeckém kraji zpracovatelem posudku EIA navrženo další snížení výstupních koncentrací znečišťujících látek s tím, že ty pak byly zahrnuty do podmínek stanoviska EIA a následně i do podmínek závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší. Námitky žalobce v tomto směru z výše uvedených důvodů soud proto vyhodnotil jako nedůvodné.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce dále namítl nezákonnost podmínky č. 1 stanoviska EIA – kompenzační opatření k úspoře emisí CO₂. K tomu soud uvádí, že námitky žalobce v tomto směru se bezprostředně týkají řízení o změně integrovaného povolení, ve kterém jsou řešeny provozní podmínky a emisní limity záměru KO EPR II, čemuž ostatně odpovídá fakt, že stavební úřad do svého rozhodnutí o umístění stavby nepřevzal podmínku č. 1 stanoviska EIA právě s odůvodněním, že spadá do předmětu řízení o změně integrovaného povolení. Navíc podmínka č. 1 stanoviska EIA nemohla být stanovena v rozporu s tzv. nejlepšími dostupnými technikami, jak chybně dovozuje žalobce,

neboť již výše soud poznamenal, že konkrétní nejlepší dostupné techniky pro záměr KO EPR II nebyly v době přípravy stanoviska EIA vůbec závazně určeny.

Dále žalobce namítl pochybení spočívající v nezahrnutí podmínek stanoviska EIA do rozhodnutí o umístění stavby, a to pokud se jedná o podmínky č. 1 až 5 stanoviska EIA. K námitkám žalobce v tomto směru soud uvádí, že nepřevzetí podmínek č. 1 až 5 stanoviska EIA bylo ze strany stavebního úřadu i původního žalovaného legitimní a bylo jimi odůvodněno, a to jejich přímou návazností na řízení o změně integrovaného povolení, jak vyplývá z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud opětovně připomíná, že správní orgány obou stupňů byly dle zákona o EIA povinny pouze zpracovat podmínky ze stanoviska EIA do svého rozhodnutí o umístění stavby, případně odůvodnit, proč tak neučinily, jak vyplývá z ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA. Této povinnosti stavební úřad i původní žalovaný dostáli, jak již soud konstatoval výše. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že stavební úřad pečlivě provedl rozbor jednotlivých podmínek stanoviska EIA, přičemž přesně identifikoval ty, které byl povinen zahrnout do podmínek umístění stavby, a vedle toho přesně identifikoval i ty, které nezahrnul do podmínek umístění stavby s podrobným zdůvodněním (viz str. 22 až 23). Nepřevzetím podmínek č. 1 až 5 stanoviska EIA se pak původní žalovaný zabýval s řádným zdůvodněním na str. 10 až 11 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Náležitě odůvodněný nesouhlas s žalobcovými námitkami vylučuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a nezkracuje žalobce na jeho procesních právech. Žalobce by měl mít na paměti, že dle ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA nemusí být správním orgánem zahrnuty do jeho rozhodnutí, pro které je stanovisko EIA jedním z odborných podkladů, veškeré podmínky týkající se ochrany životního prostředí, které stanovisko EIA obsahuje. Z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je toliko nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou nezahrnutí všech podmínek stanoviska EIA stanoviska EIA do rozhodnutí o umístění stavby. Námitky hmotněprávního rázu ovšem žalobci nepřisluší, jak již soud konstatoval výše.

Vedle toho žalobce namítl vady stanovisek správních orgánů, a to stanovisko orgánu ochrany přírody ze dne 29. 6. 2010, č. j. 1589/ZPZ/2010/V-1352, a stanovisko orgánu ochrany ovzduší ze dne 19. 7. 2010, č. j. 1795/ZPZ/2010-3.

Ve vztahu k námitkám žalobce vůči stanovisku orgánu ochrany přírody ze dne 29. 6. 2010 o tom, že se nejedná o dostatečný podklad pro vydání územního rozhodnutí, soud uvádí, že s těmito námitkami neztotožnil. Pro daný případ je podstatné to, že Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ve vyjádření k námitkám v územním řízení ze dne 24. 1. 2011, č. j. 3457/ZPZ/2010/V-1352.3, ve shodě se stanoviskem orgánu ochrany přírody ze dne 29. 6. 2010 komplexně zopakoval, že se v dotčeném území nevyskytují žádné zájmy ochrany přírody definované zákonem o ochraně přírody a krajiny, a proto není nutné provádět např. aktuální zoologický průzkum ve vegetačním období. Dotyčné stanovisko přitom nebylo zpochybněno ani Ministerstvem životního prostředí jakožto nadřízeným správním orgánem. Všechny tyto aspekty byly konstatovány správními orgány obou stupňů v jejich rozhodnutí.

Ve vztahu k námitkám žalobce vůči stanovisku orgánu ochrany ovzduší ze dne 19. 7. 2010 žalobce namítl jeho nepřezkoumatelnost, přičemž námitky v tomto směru žalobce již uplatnil v námitkách do územního řízení i v odvolání vůči územnímu rozhodnutí. Pro vyhodnocení této námitky je podstatné to, že se s touto námitkou řádně vypořádal stavební úřad, a to za součinnosti orgánu ochrany ovzduší, přičemž ji vyhodnotil jako nedůvodnou,

a také se s touto námitkou vypořádal i původní žalovaný, který nechal dotyčné závazné stanovisko přezkoumat Ministerstvem životního prostředí. Ministerstvo životního prostředí přitom výslovně k této námitce nepřezkoumatelnosti v potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1615/530/11/Zm, 73210/ENV/11, uvedlo, že se jedná o nedůvodnou námitku, když povinným podkladem pro vydání rozhodnutí o umístění stavby je pouze závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší a nikoliv již podklady potřebné pro vydání tohoto stanoviska, jak mylně dovozoval žalobce, jenž poukazoval na absenci rozptylové studie a posudku odborně způsobilé osoby ve spise územního řízení. Ministerstvo životního prostředí rovněž konstatovalo, že rozptylová studie i posudek odborně způsobilé osoby toliko byly povinnou součástí spisu pro vydání závazného stanoviska dle zákona o ochraně ovzduší. V této souvislosti navíc nelze nezmínit, že oba namítané chybějící podklady ve spise územního řízení, tj. rozptylová studie i posudek odborně způsobilé osoby, byly vzhledem k žalobcovým námitkám v průběhu odvolacího územního řízení nad rámec zákona doplněny, čímž dle názoru soudu došlo k odstranění všech pochybností o tom, z jakých podkladů vzešlo stanovisko orgánu ochrany ovzduší ze dne 19. 7. 2010. O doplnění správního spisu o nové podklady v rámci odvolacího řízení přitom původní žalovaný v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl účastníky řízení, a to opatřením ze dne 19. 10. 2011, č. j. 238/UPS/2011, v němž bylo dáno i poučení o možnosti nahlédnout do správního spisu v 10 denní lhůtě ode dne doručení daného opatření. Námitky žalobce v tomto směru proto soud vyhodnotil jako nedůvodné.

Dále žalobce namítl absenci závazného stanoviska k zásahu do krajinného rázu. K námitkám v tomto směru soud uvádí, že předmětný záměr KO EPR II je navrhován v již existujícím rozsáhlém průmyslovém areálu a jeho předmětem je rekonstrukce stávající elektrárny a nikoliv tedy stavba zcela nového zařízení, jak vyplynulo ze správního spisu. Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že ke snížení nebo narušení krajinného rázu nemůže dojít, a proto nebylo nutné činit posouzení ve smyslu ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jak mylně dovozoval žalobce. Tuto skutečnost konstatoval již stavební úřad ve svém prvostupňovém rozhodnutí a shodný závěr vyslovil i původní žalovaný s tím, že výslovně uvedl, že záměr nemění panorama stávajícího areálu elektrárny v okolní krajině. Soud se s těmito závěry správních orgánů obou stupňů ztotožnil, když z obsahu správního spisu jednoznačně vyplynulo, že okolní krajina je již v současnosti ovlivněna intenzivní průmyslovou činností v podobě povrchové těžby uhlí a provozem elektráren (elektrárna Prunéřov I umístěná v bezprostřední blízkosti elektrárny Prunéřov II), přičemž v rámci záměru KO EPR II by mělo dojít k výstavbě nových objektů jen sporadicky, když všechny části hlavního výrobního bloku, tj. zejména kotelna a na ni navazující strojovna i tři komínové chladicí věže, se výškově ani hmotově nemění, členění fasád zůstává téměř nedotčeno, když bude docházet pouze k obnově povrchů. Již Nejvyšší správní soud přitom opakovaně konstatoval, a to např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2012, č. j. 8 As 89/2012 – 31, který je dostupný na www.nssoud.cz, že správní orgán není za určitých podmínek si vyžádat stanovisko k vlivu na krajinný ráz, a to tehdy, pokud se stavba umísťuje do již zastavěné krajiny, stavba nevybočuje svými parametry a je vysoce pravděpodobné, že krajinný ráz snížen či změněn nebude. Tyto skutečnosti soud shledal i v předmětném případě, jak již předestřel výše. Žalobce tak neopodstatněně namítal absenci závazného stanoviska k zásahu do krajinného rázu, a proto z logiky věci nemohlo ani dojít k jím namítanému upření práva vyjádřit se k závaznému stanovisku k zásahu do krajinného rázu před vydáním územního rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 správního řádu.

Žalobce rovněž neopodstatněně namítl nepřerušení územního řízení do okamžiku vyřešení předběžné otázky, zda záměr KO EPR II je či není v souladu s tzv. nejlepšími dostupnými technikami. K tomu soud uvádí, že k přerušení řízení nebyl žádný důvod, jelikož územní řízení není navázáno na řízení o změně integrovaného povolení. Žadatel má právo vést obě řízení současně, s tím, že nese eventuální rizika s tím spojená. Tato rizika však v žádném případě neodůvodňují postup dle ust. § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu, a tedy přerušit územní řízení do skončení řízení o změně integrovaného povolení. Je tomu tak proto, že samotnou stavbu lze přitom stejně realizovat až na základě stavebního povolení, které již bez změny integrovaného povolení vydat nelze, čímž je zajištěno, že nebude realizováno zařízení nesplňující požadavky zákona o integrované prevenci.

A konečně k žalobcovým námitkám ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí ohledně nemožnosti umístit záměr KO EPR II s ohledem na nesplnění požadavků směrnice CCS soud uvádí, že ani tyto námitky nevyhodnotil jako důvodné. Soud opětovně směrem k žalobci připomíná, že v době rozhodování správních orgánů obou stupňů neexistovalo žádné přímo aplikovatelné právní ustanovení, které by zakotvovalo povinnost provést posouzení předmětného záměru ve smyslu čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU, o průmyslových emisích, což byl původně čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES vložený do čl. 33 směrnice CCS. Směrnice CCS ani čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU nenaplnují základní podmínky bezprostřední aplikovatelnosti, jelikož předmětná ustanovení nevykazují dostatečnou přesnost a bezpodmínečnost. Navíc v době zahájení procesu EIA na záměr KO EPR II, k čemuž došlo dne 6. 6. 2008, kdy bylo předloženo oznámení záměru, směrnice CCS nevstoupila ani v platnost a nebyla ani schválena legislativním procesem v rámci Evropské unie. Vedle toho je třeba zmínit, že stanovisko EIA bylo vydáno dne 29. 4. 2010, a prvostupňové územní rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 3. 2011, a tedy před tím, než uplynula transpoziční lhůta k jejímu provedení do národní úpravy, což nastalo dne 25. 6. 2011. Proto skutečnost, že nebylo provedeno a vyžadováno hodnocení dle předmětné směrnice CCS nemohlo mít vliv na zákonnost procesu přijímání stanoviska EIA ani na zákonnost územního rozhodnutí. Navíc dle čl. 33 směrnice CCS je zřejmé, že se vztahuje jen na spalovací zařízení o jmenovitém elektrickém výkonu nejméně 300 MW, pro která byla původní stavební povolení popř. původní povolení k provozu udělena po vstupu směrnice CCS v platnost, což nastalo dne 25. 6. 2009. V daném případě stavební povolení pro elektrárnu Prunéřov II bylo vydáno stavební povolení v 80. letech 20. století, a tudíž se povinnost provedení dodatečného hodnocení kritérii směrnice CCS na záměr KO EPR II nevztahuje.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud uzavírá, že předmětnou žalobu ze všech shora uvedených důvodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a stávající žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu ani žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

V daném případě z osob zúčastněných na řízení uplatnila právo na náhradu nákladů řízení toliko osoba zúčastněná na řízení 1), tedy společnost ČEZ, a. s., dle které jsou v předmětné věci dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž

z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Společnosti ČEZ, a. s., soud v předmětném řízení neukládal žádné povinnosti, natož takové, aby v souvislosti s jejich plněním jí vznikly nějaké náklady řízení, přičemž soud ani neshledal, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí přiznal náhradu nákladů řízení za její právní zastoupení v řízení před soudem, když disponuje dostatečným množstvím svých kvalifikovaných pracovníků způsobilých hájit její práva a zájmy nejen ve správních řízeních, jako tomu bylo v předmětné věci, nýbrž i v případných následných soudních řízeních. Soud ani neshledal, že by podaná žaloba měla šikanózní charakter, což by mohlo být důvodem zvláštního zřetele hodným ve smyslu výše citovaného ustanovení. Z tohoto důvodu soud ve výroku ad III. rozsudku společnosti ČEZ, a. s., nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. prosince 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová